

ДОБРУДЖА.

Добруджа е страната на животъ и на смъртъ, на животъ — защото тамъ живитѣ и мъртвитѣ пиятъ отъ единъ изворъ за животъ и си живѣятъ весели и доволни, на смъртъ — защото на това сборище отъ народи, които сж се стремили отъ едната частъ на свѣта въ другата, войнитѣ, пожаритѣ, наводненията, чумата, отъ вѣкъ въ вѣкъ вървятъ ржка за ржка за да удържатъ стечението на народитѣ. Но народитѣ все прииждатъ и прииждатъ, умиратъ, гинятъ и изново прииждатъ, живѣяха и живѣятъ. И сега на това сборище на племена и вѣроисповѣдания иджтъ отъ Истокъ на Западъ Черкези, Татари, Ногаи и всичкитѣ турански колѣна, а пакъ отъ западъ на истокъ иджтъ Славяни отъ различни племена и названия, а слѣдъ тѣхъ Нѣмци. Тѣзи обѣтованна земя се мие отъ славянскитѣ Дунавъ и Черното Море и е заградена съ Траяновитѣ валъ. Старий Римъ се е защищавалъ отъ стечението на народитѣ съ обкопи. Младитѣ Италианци построявали тукъ кули, а младитѣ Славяни испращали въ тия води лодки съ казаци. Злата ехдба е разрушила кулитѣ една слѣдъ друга; останали сж отъ тѣхъ само раззалини и пожарища, и стѣрчагъ тѣ по земята, както се тѣркалятъ въ стѣнитѣ казацитѣ, за споменъ на това че и тамъ се живѣли и сж били хора. По Черното Море казашкитѣ варки не гонятъ корабитѣ; то тихо дреме, или се издига и вълнуза само отъ себе си и за себе си, а казашкитѣ варки сновжтъ по Дунава за риба. Въ селата разноплеменнитѣ людие, въ разни дрѣхи, оржтъ земята, саджтъ зелие, картофи и пасжтъ стадата въ полето. Навсѣкждѣ църкви, католически костели, килии, молитвени долове, и въ тѣхъ извършватъ богослужението всѣкакви вѣроисповѣдания, като захванешъ отъ персийскитѣ *Казълабаш* ¹⁾ до англиканскитѣ реформатори, отъ старовѣрцитѣ и духоворцитѣ до иезуититѣ и раввинитѣ. Тамъ въ сте-

1) *Казълабашитѣ* — мюсюлманска секта, прѣзирана отъ православнитѣ като изическа. Казълабашитѣ сж заселени въ Дели-Орманъ и въ Добруджа.